

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. R.**, stát. přísl. Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.7.2019, č.j. CPR-39073-7/ČJ-2018-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 11. 2018, č.j. KRPA-419798-18/ČJ-2018-000022, o vyhoštění žalobce v části výroku o době zákazu vstupu tak, že byla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

stanovena doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 8 měsíců. Ve zbylé části (uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb.) bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě namítá, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností tak, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Dle názoru žalobce má správní orgán ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu za povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, avšak v napadeném rozhodnutí správní orgán nezjišťoval skutečnosti ve prospěch žalobce.

3. Dále žalobce namítá porušení § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu, jelikož správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a aby byly řešeny oprávněné zájmy žalobce. Žalobce rovněž v žalobě uvedl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazoval na fakt, že se domníval, že jeho pobyt na území ČR je legální, plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území ČR i okolnostech jeho zajištění. Uvedl, že nevěděl, že ukončením zaměstnání mu zanikla po 60 dnech zaměstnanecká karta. Žalobce také konstatoval, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění a dostatečně nevážil následky, které uložené správní vyhoštění pro cizince má, zejména fakt, že nebude mít možnost se do ČR opětovně vrátit.

4. Žalobce namítá nepřiměřenost, také pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalobce je nebyla dostatečně zohledněna kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a dostatečně nezohledňuje specifika celé věci. Zejména se domnívá, že nebyl dostatečně posouzen zásah do jeho soukromého života a uvedl, že na území ČR pobýval zcela legálně, měl vydanou zaměstnaneckou kartu a do pozice nelegálně pobývajícího cizince se dostal pouze neznalostí zákona.

5. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správním orgánem nebyla náležitě odůvodněna výměra uloženého správního vyhoštění a odkaz na porušení příslušných ustanovení zákona není sám o sobě dostatečným pro užití dané výměry. Ta je dle žalobce nepřiměřená okolnostem případu. Ze strany žalobce se jednalo o první porušení právních předpisů, neměl možnost zjistit vážnost situace, a když žádal o změnu zaměstnavatele, bylo mu to umožněno, ačkoliv již v té době měl pobývat na území ČR nelegálně.

6. Žalobce je přesvědčen, že byl k pobytu na území ČR oprávněn, protože jeho předchozí povolení nebylo zrušeno a o zániku povolení nebyl nijak informován.

7. Žalobce dále namítá, že ve věci bylo rozhodováno na základě nesprávně zjištěného stavu věci, pokud jde o nemožnost vycestování cizince. Správní orgán dle žalobce sice obstaral závazné stanovisko, avšak toto je podle jeho názoru zcela neaktuální a nehodnotí situaci a podstatné okolnosti tak, jak mu ukládá zákon, již v odvolání proto namítal jeho nezákonnost a nesprávnost. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení rozhodnutí.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž měl přezkoumatelným způsobem uvést důvody, pro které bylo

shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný je i nadále přesvědčen o tom, že se v napadeném rozhodnutí podrobným a přezkoumatelným způsobem vypořádal rovněž s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a téhož zákona. K uplatněným žalobním námitkám pak odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale taktéž na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly najevo a i s tím, co uvedl žalobce. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

9. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

10. Žalobce se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně dne 7. 11. 2018, přičemž ještě téhož dne bylo s žalobcem zahájeno správní řízení. V rámci správního řízení pak bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 10. 3. 2018 na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání do 12. 3. 2020. Ke dni 31. 5. 2018 ukončil pracovní poměr u zaměstnavatele, na základě kterého mu byla vydána zaměstnanecká karta, platnost této karty zanikla 30. 7. 2018. Dne 5. 9. 2018 podal žalobce žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele. Žalobce nemá na území ČR žádné vazby trvalejšího charakteru, nemá zde žádný majetek ani rodinné příslušníky, neuvedl ani, že by zde vůbec měl nějaké známé. Jeho zdravotní stav je dobrý. V protokolu také uvedl, že návrat do země původu odmítá pouze z ekonomických důvodů, žádné nebezpečí v případě návratu nespatořoval. Žádost o azyl si nepodal.

11. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 7. 11. 2018, č.j. KRPA-419798-18/ČJ-2018-000022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, přičemž doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 1 rok. Tuto dobu odůvodnil správní orgán prvního stupně tím, že žalobce neměl v České republice povolen pobyt a žádným způsobem se nesnažil jej zlegalizovat, ale zároveň spolupracoval se správním orgánem. Počátek běhu doby byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, současně byla žalobci stanovena doba na vycestování z České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán v rámci svého rozhodnutí rovněž konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování uvedené v § 179 zákona o pobytu cizinců.

12. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl shodně s žalobou nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a porušení § 3, § 50 odst. 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Dále namítal též nepřiměřenost rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření, přičemž akcentoval, že se pokoušel svou pobytovou situaci aktivně řešit. Napadl rovněž závazné stanovisko, které dle jeho názoru je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť správní orgán se v něm nezabýval existencí překážky vycestování, nýbrž posuzoval jiné okolnosti. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu bylo nepřiměřeně posouzeno ve vztahu k soukromému a rodinnému životu a namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, které žalovaný uvedl. Namítá také nepřiměřenou dobu správního vyhoštění a nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatečném odůvodnění délky jeho doby.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. Žalovaný následně vydal rozhodnutí č.j. CPR-39073-7/ČJ-2018-930310-V240, kterým rozhodnutí správního orgánu I. změnil tak, že snížil dobu správního vyhoštění na 8 měsíců. V ostatním uvedené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uvedl, že skutkový stav byl správním orgánem I. stupně posouzen dostatečně a bylo postupováno v souladu s právními předpisy. K námitce, že se žalobce snažil situaci aktivně řešit, uvedl žalovaný, že ze spisu je patrné, že nežádal o prodloužení zaměstnanecké karty, ale o souhlas se změnou zaměstnavatele, navíc to, že se snažil 5. 9. 2018 o tento souhlas, mu samo o sobě nemohlo zlegalizovat jeho pobyt. Žalobce také sám potvrdil, že věděl o 60denní lhůtě k podání nové žádosti po ukončení pracovního poměru. K námitce týkající se závazného stanoviska žalovaný uvedl, že není kompetentní hodnotit jeho zákonnost a správnost a vyžádal si proto od dotčeného orgánu stanovisko nové. Žalobce měl možnost se seznámit s podklady pro vydání tohoto nového závazného stanoviska, přičemž této možnosti nevyužil. Novým závazným stanoviskem bylo původní stanovisko potvrzeno se závěrem, že zde překážky vycestování nejsou. Navíc žalovaný uvedl, že žalobce tento závěr sám potvrdil, neboť sám zmínil, že v případě návratu do Uzbekistánu by mu nehrozilo žádné nebezpečí. Žalovaný se vyjádřil také k námitkám ohledně nedostatečného posouzení kritérií dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Uvedl, že bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR za účelem práce, nicméně 31. 5. 2018 svůj pracovní poměr ukončil a dále nepracoval a naopak si půjčoval peníze od kamarádů. Nebyly zjištěny žádné vazby žalobce k České republice, a to ani rodinné, sociální, majetkové či jiné. Správní vyhoštění jako zvolené opatření považuje za přiměřené. Co se týká doby správního vyhoštění, žalovaný provedl jeho změnu a snížil tuto dobu na 8 měsíců. To odůvodnil tím, že došlo k prvnímu porušení právních předpisů v souvislosti s pobytovým oprávněním, v průběhu řízení s policií spolupracoval, snažil se svůj pobyt řešit, k odhalení došlo až v souvislosti s žádostí o souhlas se změnou zaměstnavatele a § 50 zákona o pobytu cizinců.

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

15. Soud ve věci nařídil jednání na den 25. 9. 2019 na žádost žalobce, k tomu se žalobce ani žalovaný nedostavili, soud proto rozhodl v jejich nepřítomnosti.

16. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

17. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezjišťování skutečností hovořících ve prospěch žalobce, soud k těmto obecným námitkám uvádí, že správní orgán prvního stupně obstaral dostatek podkladů k vydání rozhodnutí. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci byly v rámci výslechu

kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalobci nelze přisvědčit ani co do námitky porušení § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán dostatečně šetřil zájem žalobce a přihlédl ke všem skutečnostem týkajících se jeho případu. K předchozímu pobytu žalobce žalovaný fakticky přihlédl, jestliže při snížení délky zákazu pobytu přihlédl ke snaze pobyt řešit. Jinou skutečnost ve prospěch žalobce žaloba neobsahuje.

18. K tvrzené námitce nepřiměřenosti uložení vyhoštění jako takového soud uvádí, že institut správního vyhoštění nemá sankční povahu, nýbrž se jedná o správní opatření, jehož prostřednictvím stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Z dikce znění § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců navíc vyplývá, že toto ustanovení správnímu orgánu neposkytuje prostor pro uvážení, zda cizinci při splnění zákonných podmínek správní vyhoštění uložit či nikoli. Vzhledem k tomu, že v dané věci došlo ke splnění zákonných podmínek – neoprávněný pobyt cizince na území ČR, považuje soud námitku nepřiměřené formy za nedůvodnou.

19. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného posouzení dopadu uložení správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života, lze odkázat na strany 6-7 rozhodnutí žalovaného i na strany 4-5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde žalovaný mimo jiné uvedl, že nezjistil takové rodinné a soukromé vazby na území, které by byly rozhodnutím o správním vyhoštění jakkoliv nepřiměřeně zasaženy. Žalobce nemá v ČR žádnou osobu, vůči které by měl vyživovací povinnost a nemá zde ani žádné příbuzné. Správní orgán nezjistil ani žádné společenské či kulturní vazby. Žalobce je ženatý, má tři nezletilé děti, všichni žijí v Uzbekistánu, stejně jako jeho rodiče a sestra. S rodinou je v každodenním kontaktu skrz sociální síť. Na území ČR nemá žádný majetek mimo osobní věci a nevlastní žádnou nemovitost. Jeho zdravotní stav je dobrý, není ve věku seniora a je schopen se o sebe postarat. Ačkoli do České republiky přijel za účelem vydělávat peníze na zajištění obživy své rodiny, několik měsíců zde, jak sám uvedl, pouze pobýval a nepracoval. Peníze si naopak půjčoval od svých kamarádů z Uzbekistánu. Návrat do země původu odmítá výhradně z ekonomických důvodů. Soud proto konstatuje, že žalovaný se dostatečně zabýval kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jak soud již uvedl, položil žalobci celou řadu otázek směřujících ke zjištěním týkajících se poměrů žalobce. Žádnou skutečnost, která by mohla být nepřiměřeným zásahem ve smyslu § 119a odst. 2 zákona soud nenalezl a žalovaný proto postupoval správně, přičemž i svůj postup dostatečně odůvodnil způsobem odpovídajícím zjištěným okolnostem věci. Odůvodnění doby zákazu pobytu mohlo být více popisné, avšak žalobce sám, kromě neznalosti zákona a jeho předchozí legálního pobytu, nijak netvrdí rozhodné skutečnosti, které optikou § 174a zákona o pobytu cizinců měl dále žalovaný zohlednit. Jistě tím *není věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území ČR žalobce a intenzitu vazeb ke státu, jehož je státním občanem*, neboť tyto skutečnosti buď absentují nebo nejsou relevantní pro vyloučení uložení vyhoštění (žalobce je zdravý jedinec ve věku 35 let s rodinným zázemím v zemi původu).

20. Soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 8 měsíců za nepřiměřenou. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky, jak vyplývá z § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 8 měsíců se tak pohybuje ve výši necelé jedné třetiny zákonem stanovené maximální doby. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná. Rovněž není důvodná ani námitka o nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o stanovení délky uloženého správního vyhoštění, neboť úvahy správních orgánů obsahují seznatelné důvody vztahující se k žalobci a nevybočily z mezí správního uvážení. Žalovaný změnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, z 1 roku na 8 měsíců a tento krok odůvodnil tím, že se jednalo o první porušení právních předpisů v ČR v souvislosti s jeho pobytovým oprávněním, v průběhu správního řízení s policií spolupracoval, že se, byť po lhůtě, kdy mu zanikla platnost zaměstnanecké karty, snažil svůj pobyt řešit, neboť k odhalení došlo v souvislosti s vyřizováním žádostí o souhlas se změnou zaměstnavatele a též s přihlédnutím k § 50 zákona o pobytu cizinců.

21. K přesvědčení žalobce, že byl k pobytu na území ČR oprávněn, neboť jeho předchozí povolení nebylo zrušeno, soud konstatuje opak. Žalobce si již v protokolu o výsledku protiřekl, neboť tvrdil, že 31. 5. 2018 ukončil svůj pracovní poměr a že věděl, že měl lhůtu 60 dní pro podání nové žádosti. I přes tuto skutečnost zároveň uvedl, že je v domněnku, že jeho pobyt je stále legální, proto se ani nesnažil jej legalizovat, zaměstnaneckou kartu považoval za platnou a 5. 9. 2018 proto podal žádost o vydání nového povolení k zaměstnání. Ani sám žalobce tak neměl při výsledku postaveno na jisto, jestli jeho pobyt byl či nebyl legální a tvrdil zároveň obojí. Soud má za to, že žalobce požádal účelově o udělení souhlasu namísto vydání nové zaměstnanecké karty, o zániku platnosti zaměstnanecké karty, která je v jednotě s povolením k pobytu, věděl, avšak nemohl dříve najít pracovní příležitost (viz. protokol o výsledku žalobce). Podle § 63 odst 1 zákona o pobytu cizinců účinného zaniká platnost zaměstnanecké karty nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah. Žalobci platnost karty skončila 30. 7. 2018. Tuto situaci se však rozhodl řešit až 5. 9. 2018, i když o lhůtě věděl. Žalobce nemohl proto být v dobré víře v legálnost svého pobytu. Oproti správnímu orgánu tak soud nehledává v postupu žalobce polehčující okolnost, což však nemá vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, jestliže žalovaný rozhodl ve prospěch žalobce.

22. Soud konečně neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že ve věci bylo rozhodováno na základě nesprávně zjištěného stavu věci, pokud jde o nemožnost vycestování cizince, a taktéž neobstojí ani námitka žalobce o nezákonnosti a nesprávnosti závazného stanoviska a to již proto, že žalobce ve správním řízení uvedl, že v případě vyhoštění dobrovolně vycestuje a že nejsou přítomny žádné překážky pro jeho návrat do země původu. Ostatně ani v žalobě žalobce nijak nekonkretizuje újmu, která by mu měla hrozit v zemi původu. Žalobce konstatoval, že se domnívá, že závazné stanovisko, které obstaral správní orgán, bylo neaktuální a nehodnotilo situaci tak, jak mu ukládá zákon, přičemž uvedl, že toto již namítl v rámci odvolání. Žalovaný se s námitkami žalobce vypořádal ve svém rozhodnutí jednak tím, že si vyžádal nové závazné stanovisko, kterým bylo původní potvrzeno, nad rámec toho uvedl, že žalobce měl možnost se seznámit s podklady pro vydání tohoto nového stanoviska, což neučinil. Zároveň žalobce toto nové závazné stanovisko, jakožto ani odůvodnění žalovaného z jeho rozhodnutí, ve své žalobě vůbec nezohlednil.

23. Soud ze spisu zjistil, že správní orgán si vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince u Ministerstva vnitra ČR, toto stanovisko bylo vydáno dne 7. 11. 2018 se závěrem, že vycestování do Uzbekistánu je možné. Součástí spisu je též Informace MZV ČR č.j. 119896/2017 – LPTP ze dne 22. 11. 2017, ze které vychází i závazné stanovisko správního orgánu a která nezpochybňuje určitou formu policejního státu, ale zároveň konstatuje, že v případě návratu do země nehrozí občanům Uzbekistánu žádné zásadní nebezpečí ani v případě, kdy již neměli platný tzv. výjezdní štítek, státní orgány se zaměřují pouze na nepřátele režimu. Jelikož žadatel neuvedl žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že je jakkoli veřejně činný, nelze jej považovat za osobu, která by v případě návratu do vlasti byla pronásledována či ohrožena, jak ostatně potvrdil i přímo sám žalobce, když uvedl, že v případě návratu by mu žádná újma nehrozila. Bylo zcela na žalobci, aby vycestoval řádně před ukončením povolení k pobytu, případné administrativní sankce v zemi původu jdou pouze k jeho tíži. Soud poznamenává, že ani odkaz na judikaturu (rozhodnutí č.j. 5 Azs 28/2008 -61 a č.j. 2 Azs 71/2006 – 82), kterou žalobce uvedl v odvolání, není relevantní, neboť se jedná o rozhodnutí ve věcech azylu, což je situace skutkově i právně zcela odlišná od posuzované věci. Žalovaný si za účelem rozhodnutí vyžádal nové závazné stanovisko, které bylo vydáno dne 10. 6. 2019 s tím, že bylo potvrzeno závazné stanovisko původní, a tedy závěr, že vycestování žalobce je možné. K dispozici je rovněž Informace MZV ČR č.j. 102817/2019 – LPTP ze dne 7. 3. 2019 ohledně situace možného návratu do Uzbekistánu. Ze zprávy vyplývá, že situace se v zemi zlepšila, nelze tedy ani na základě této zprávy či nového závazného stanoviska učinit závěr, že by žalobci v jeho případě při návratu hrozila vážná újma.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. 9. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.